

Korkein oikeus istumalakossa.

Kirj. Oskari Tokoi.

Amerikan Yhdysvalloissa on tällä kertaa kaksi asiaa, jotka kiinnostavat jokaisen mieltä. Ne ovat maan korkein oikeus ja istumalakot. Sanomalehdet kirjoittavat niistä, ja missä kaksi taikka kolme kokoontuu yhteen, niistä myös keskustellaan.

Yleinen mielenkiinto korkeimpaan oikeuteen on lisääntynyt sitä mukaa kuin korkein oikeus viimeisten vuosien aikana on kerta toisensa jälkeen selittänyt "uuden ajan" lait perustuslain vastaisiksi ja siis tehottomiksi. Kun nämä lait koskivat suurimmalta osaltaan työväkeä ja työn ja, pääoman välisiä suhteita sekä myös muita kansan pohjakerroksia, ymmärtää hyvin, että kuohunta juuri näissä pohjakerroksissa on suurin. Toiselta puolen myös pääoman omistajat ja teollisuuden harjoittajat ovat hereillä, sillä "uuden jaon" lait samalla koskevat heidän "oikeuksiaan".

Korkeimmalla oikeudella ei kuitenkaan perustuslain kirjaimen eikä hengenkään mukaan olle tällaista lainsäädäntövaltaa, eivätkä kongressin säätämät ja presidentin vahvistamat lait automaattisesti mene korkeimman oikeuden ratkaistaviksi. Mutta korkein oikeus on kuitenkin vähitellen anastanut itselleen tällaisen vallan jatkuvan käytännön kautta. Kun jostakin asiasta syntyy riitoja ja nämä riidat vetoomustietä menevät korkeimman oikeuden lopullisesti ratkaistaviksi, niin korkein oikeus silloin tutkii ei ainoastaan riidanalaisen asian vaan myös sen lain, mihin riitapuoli väitteensä perustaa, ja silloin voi selittää koko lain perustuslain vastaiseksi. Tällaisen järjestelmän vallitessa syntyy sekaannusta ja epävarmuutta. Jokin laki on saattanut olla voimassa vuosikautia ja sitä on käytännössä noudatettu, kunnes se jonakin päivänä vetoomustietä joutuu korkeimman oikeuden tutkittavaksi, ja jos se tällöin selitetään perustuslain vastaiseksi, niin kaikki palautuu ennalleen ikäänkuin lakia ei olisi ollutkaan. Näin juuri on käynyt useimpien "uuden jaon" lakien, kuten NRA:n, farmarivakuutuslakien ja kaikkien lakien, jotka koskettelivat työn ja pääoman välisiä suhteita. Ja kiusallisinta huomiota asiassa herätti se, että päätökset korkeimmassa oikeudessa, jossa on 9 jäsentä, tehtiin viidellä äänellä neljää vastaan. Jokaiselle oli selvää, että kysymys ei enää voinut olla perustuslaista eikä perustuslain tulkinnasta, vaan yksityisten tuomarien mielipiteistä.

Asian tällä kannalla ollen ja yleisen mielipiteen yhä käydessä vaativammaksi presidentti Roosevelt vihdoin otti askeleen korkeimman oikeuden uudistamiseksi. Helmikuun 5 p:nä hän esitti kantansa ja vaatimuksensa, joita hän erikoisesti painosti n.s. "takkavalkea-puheessaan". Jos puhelahja yleensä on ihmiselle hyvä, niin kansanvaltaisen maan päämiehelle se on suorastaan korvaamaton avu. Ja ken kuuli presidentin puheen, hän on valmis myöntämään, että hän on puhetaidon

Kellot, Kihlat

sekä

Hopea- ja Uushopeatarat

tunnetusti
halpaan hintaan

T:MI T. KUNNAS

Kulta- ja Kellosepäniike

Mikkeli, Maaherrank. 32, puh.493.

mestari. Hänen puheensa on niin välitön ja vapaa kaikesta päätöksestä ja komentavasta pröystäilystä ja niin täynnä ihmisen järkeen ja parhaimpiin vaistoihin käyviä vetoomuksia, että se jättää kuulijaan pysyvän vaikutuksen. Hän osoitti tilanteen mahdottomuuden ja kestämättömyyden sekä vaati, että korkeinta oikeutta on uudistettava. Korkaisimpana ja tällä kertaa auttavana uudistuksena piti hän sitä, että presidentille myönnetään valta täydentää korkeinta oikeutta. Hän vetosi tuomareihin toivoen, että yli 70 vuotta täytäneet tuomarit eroaisivat virastaan ja tarjoaisivat paikkansa nuoremmille ja paremmin aikaansa tunteville tuomareille, jolloin korkeimpaan oikeuteen voitaisiin nimittää kuusi uutta jäsentä entisten tilalle. Mutta elleivät vanhat tuomarit eroa, olisi presidentille myönnettävä oikeus nimittää kuusi uutta tuomaria, niin että korkeimman oikeuden tuomarien luku kohoaisi korkeintaan viiteentoista.

Oli luonnollista, että presidentin vaatimus herätti omistavan luokan keskuudessa ja sen sanomalehdistössä ankaran myrskyn. Korkein oikeus teki aluksi eräänlaisen "istumalakon" eikä toiminut ollenkaan. Mutta nyt kaikkien hämmästyksensä korkein oikeus on alkanut taas jakaa päätöksiä. Viime aikoina se on jokaisessa päätöksessään julistanut perustuslakien mukaisiksi lakeja, jotka se aikaisemmin selitti perustuslakien vastaisiksi. Näiden mukana ovat m.m. sellaiset tärkeät lain kuin Washingtonin valtion minimipalkkalaki, rautateiden työsuhdelaki ja farmarien moratorialaki. Pian annetaan päätös yhdestä tärkeimmästä laista, nim. Wagnerin esittämästä työsuhdelaista, joka antaa hallitukselle oikeuden asettaa työsuhdelauslausekuntia ei ainoastaan sovittamaan työriitoja, vaan myös ratkaisevana ja viimeisenä astena määräämään työehdot. Jos korkein oikeus, kuten nyt jo pidetään luultavana, julistaa tämänkin lain perustuslain mukaiseksi, niin se varmaankin lievittää jännitystä, mutta ei poista korkeimman oikeuden uudistusvaatimuksia, sillä työväki ei enää luota korkeimpaan oikeuteen. Mutta joka tapauksessa korkein oikeus on jo tähänastisella toiminnallaan osoittanut todeksi sen sosialistien väitteen, että ei ole olemassa mitään ikuisesti paikkansapitävää oikeutta.